

▲ Jan Zwirs was twintig jaar pastoor in Lierop. Hij heeft een boek geschreven. FOTO RENÉ SCHOTANJUS/PIX4PROFS

‘Een preek? Nee, verhalen. Die pakken’

‘Ik ben een arme drommel, Heer, zo één die zwerft en overall een vreemdeling is.’ Het is een van de mijmeringen van Jan Zwirs, oud-pastoor van Lierop, in zijn boek *100 verhalen*, dat binnenkort verschijnt.

Twan Linders
twan.linders@ed.nl
Teteringen/Lierop

‘Diep in mijn hart vermoed ik: pas aan de overkomen gekomen ben ik thuis.’ Jan Zwirs (83) schreef deze regel in een moeilijke periode, vertelt hij in het eerste verhaal in zijn boek. Maar het is nog steeds waar, bekent hij in zijn kamer in het Missiehuis van Park Zuiderhout in Teteringen, waar hij sinds enkele jaren woont.

„Ik ben iemand die zich nergens thuis voelt. Dat heeft ook iets moois, want daardoor maak je veel mee.” Aan de muur in zijn woonkamer hangen een schilderij van een boot op een rivier in Borneo, een dorpsgezicht van Ter Aar en een liefdevolle poging tot glas-inlood van de Koepelkerk in Lierop.

Die drie plekken geven een, weliswaar zeer beknopte, samenvatting van zijn leven. In Ter Aar werd Zwirs in 1940 geboren. Na de lagere school verliet hij zijn geboortedorp voor het seminarie in Kaatsheuvel. „Als kleine jongen las ik verhalen over missionarissen.

Dat klonk avontuurlijk, dat wilde ik worden.”

Eenmaal ingebed in het kloosterleven werd hem door een overste gevraagd om les te gaan geven in wis- en natuurkunde. „Ik zei: ‘Mij niet gezien, stuur mij maar naar Borneo.’” Aldus geschiedde: van 1967 tot 2000 was Zwirs er missionaris.

Al snel na aankomst ging Zwirs diensten leiden op het Indonesische eiland. Bij een kindermis vertelde hij een verhaal, in de kerk een echte preek. ‘Bij de kinderen vertelde u zulke mooie verhalen’, kreeg Zwirs daarna als verwijt van de volwassenen. „Een preek kan niemand navertellen, maar verhalen pakken.”

Kamponghoofd

Die verhalen werden destijds in Indonesische boekjes uitgebracht, met het personage Lawing als hoofdpersoon. „Een kamponghoofd en zijn vrouw hadden geen kinderen, maar namen mij aan als hun kind. Ze noemden me Lawing. Zelfs in Jakarta werd ik later

Ze kunnen het beter jammer vinden dat je gaat dan dat ze zeggen: ‘Gelukkig!’

– Jan Zwirs
 Oud-pastoor Lierop

wel eens aangesproken als pastoor Lawing.”

Zwirs' nieuwe boek *100 verhalen* wordt op zondagmiddag 14 april van 14.00 tot 17.00 uur gepresenteerd in gemeenschapshuis De Vurherd in Lierop. Het boek is daar ook te koop voor 10 euro en daarna in de lokale supermarkt. De verhalen variëren van eigen belevenissen tot mijmeringen met een boodschap. Borneo speelt vaak een rol. Maar ook Lierop, waar Zwirs vanaf 2000 twintig jaar pastoor was.

Op de laatste pagina staat een foto van de pastoor op zijn racefiets. Hij fietste destijds weleens van Lierop naar broeders in Teteringen en dezelfde dag weer terug. Fietsen doet hij nog steeds, maar niet meer die afstanden. „Toen ik net in Lierop was, werd me gevraagd een zieke te zalven. Een inwoner zag me fietsen, op de racefiets met de broek in de sokken en een rugzakje op. ‘Wie is dat? Het lijkt wel een mollenvanger.’”

Zwirs kan er smakelijk om lachen. Hij heeft zich altijd een geliefd pastoor gevoeld. „Afgelopen zondag heeft het koor Stage Fright uit Lierop nog hier gezongen.” Het afscheid van het dorp was emotioneel.

„De mensen gunnen je je pensioen, maar ik voelde me een beetje schuldig. Laat ik ze niet in de steek? Maar het moest er een keer van komen. En ze kunnen het beter jammer vinden dat je gaat dan dat ze zeggen: ‘Gelukkig!’”